DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)
19. oktober 1989 *

I sag 142/88,

angående en anmodning, som Bundesverwaltungsgericht i medfør af EØF-Traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

1) **Hoesch AG**, Dortmund,

2) **Forbundsrepublikken Tyskland**

mod

Bergrohr GmbH, Herne,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets forordning nr. 60/85 af 9. januar 1985 om begrænsning af eksporten af stålrør til Amerikas Forenede Stater (EFT L 9, s. 13),

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden C. N. Kakouris, dommerne F. A. Schockweiler, T. Koopmans, G. F. Mancini og M. Diez de Velasco,

generaladvokat: G. Tesauro
justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor

på grundlag af de indlæg, der er indgivet af:

— sagsøgeren i hovedsagen, indstævnt og appellant i revisionsankesagen, Bergrohr GmbH, ved advokat Ehle, Køln,

* Processprog: tysk.

— sagsøgte i hovedsagen, appellant og indstævnt i revisionsankesagen, Forbundsrepublikken Tyskland, repræsenteret af Bundesamt für Wirtschaft ved advokat Limberger, Frankfurt am Main,

— adcitatus i hovedsagen, appellant og indstævnt i revisionsankesagen, Hoesch AG, ved advokat Stockburger, Frankfurt am Main,

— Den Italienske Republiks regering ved lederen af Servizio del contenzioso diplomatico i udenrigsministeriet Ferrari Bravo som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato O. Fiumara,

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved de juridiske konsulenter R. Wägenbaur og E. De March som befuldmægtigede,

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 20. april 1989,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 27. juni 1989,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse afsagt efter mundtlig forhandling den 17. marts 1988, indgået til Domstolen den 20. maj 1988, har Bundesverwaltungsgericht i medfør af EØF-Traktatens artikel 177 forelagt en række præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af Rådets forordning nr. 60/85 af 9. januar 1985 om begrænsning af eksporten af stålrør til Amerikas Forenede Stater (EFT L 9, s. 13).

2 Forordning nr. 60/85 vedrører gennemførelsen af et arrangement, som Fællesskabet i form af en brevveksling indgik med USA i 1985, og som gik ud på, at eksporten til USA af stålrør med oprindelse i Fællesskabet skulle begrænses til et vist niveau i en bestemt periode (EFT L 9, s. 2). Ifølge den tredje betragtning til for-

ordning nr. 60/85 fandtes de mængder, hvortil Fællesskabet havde begrænset eksporten, af forvaltningsmæssige grunde at burde fordeles mellem medlemsstaterne. Der blev i den forbindelse fastsat en fordelingsnøgle, og myndighederne i medlemsstaterne skulle herefter have til opgave at fordele de således tildelte mængder mellem virksomhederne ved anvendelse af objektive kriterier.

3 Baggrunden for hovedsagen er en ansøgning fra den tyske virksomhed Bergrohr GmbH, som fremstiller stålrør, om forhøjelse af den mængde stålrør, virksomheden kunne udføre til USA inden for rammerne af den tyske kvote. Ansøgningen blev begrundet med, at virksomheden havde gennemgået en økonomisk omstrukturering; blandt andet havde den i samarbejde med et andet stålværk opført et nyt fabriksanlæg med henblik på fremstilling af et nyt produkt, nemlig stålrør med stor diameter. Ansøgningen blev afslået af vedkommende tyske myndighed, Bundesamt für gewerbliche Wirtschaft (herefter benævnt »Bundesamt«).

4 Bundesamt støttede sin afgørelse på artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 60/85, som fastsætter de kriterier, hvorefter myndighederne i medlemsstaterne udsteder udførselstilladelser. Navnlig skal »virksomhedernes traditionelle eksportmønstre« overholdes, idet der dels skal tages hensyn til begrænsningen af de udførte mængder i medfør af forordningen og dels »eventuelt til nye rørproducenters situation«. Bundesamt var af den opfattelse, at Bergrohr ikke var en »ny rørproducent« i artikel 5, stk. 2's forstand, da dette begreb ikke omfattede udvidelse af produktionskapaciteten i en virksomhed, som allerede fremstiller stålrør.

5 Bergrohr anlagde sag til prøvelse af Bundesamts afgørelse ved Verwaltungsgericht Frankfurt am Main, som lagde Bundesamts argumentation til grund, idet retten dog fandt, at Bundesamt burde udstede de supplerende udførselstilladelser, Bergrohr havde ansøgt om, ved at fradrage den hertil svarende mængde i en særlig mængde på 20 000 t, som Hoesch AG i Dortmund havde fået tildelt. Denne særlige mængde var blevet forbeholdt Hoesch, for at dette selskab kunne levere rørhalvfabrikata til sit datterselskab i Baytown, Texas, som så forarbejdede dem til færdige rør. Den tyske kvote, som udgjorde 2,82% af det anslåede forbrug i USA, skulle således først fordeles mellem de pågældende virksomheder, efter at den sær-

lige mængde, der var forbeholdt Hoesch, var blevet trukket fra. Verwaltungsgericht anså denne praksis for retsstridig, da forordning nr. 60/85 intet indeholdt om en sådan mængde.

6 Ankeinstansen, Hessische Verwaltungsgerichtshof, fastslog efter at have adciteret Hoesch, at det ikke var retsstridigt at forbeholde Hoesch denne særlige mængde på 20 000 t. Verwaltungsgerichtshof støttede sig herved på forskellige dokumenter, hvoraf det fremgik, at det under forhandlingerne mellem Fællesskabet og De Forenede Stater var blevet aftalt at tildele Hoesch en sådan særlig mængde. Verwaltungsgerichtshof fandt imidlertid, at Bergrohr måtte betragtes som en ny rørproducent, jfr. artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 60/85, og derfor kunne gøre krav på en forhøjelse af den mængde, der kunne eksporteres til De Forenede Stater.

7 Bundesverwaltungsgericht, hvortil Hoesch, Bergrohr og Bundesamt indgav revisionsanke, har udsat sagen for at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) a) Kan 'nye rørproducenter', jfr. artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 60/85 af 9. januar 1985 (EFT L 9, s. 13) også være virksomheder, der ganske vist allerede hidtil har fremstillet stålrør, men som — i samme selskabsform og med samme firmanavn — har gennemgået en betragtelig selskabsretlig og økonomisk ændring, bl. a. gennem optagelse af en ny selskabsdeltager, en væsentlig kapitalforhøjelse og en betragtelig forøgelse af kapaciteten gennem opførelse af et nyt produktionsanlæg?

b) Såfremt spørgsmål a) besvares bekræftende, er det da til hinder for at anerkende en sådan virksomhed som en ny rørproducent, at de omstændigheder, der begrunder denne egenskab, allerede er indtruffet, længere tid før eksportbegrænsningerne trådte i kraft, men i dette tidsrum ikke er blevet benyttet til at gennemføre eksport til USA?

c) Såfremt spørgsmål b) besvares benægtende, efter hvilke synspunkter skal 'situationen' for en sådan ny rørproducent da bedømmes inden for det skøn over fordelingen, de nationale myndigheder har fået tillagt i henhold til artikel 5, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 60/85?

2) Kan det af afsnit II i den rådsafgørelse, der blev vedtaget efter skriftlig procedure den 29. december 1984, om godkendelse vedrørende forhandlinger om indgåelse af et arrangement med De Forenede Stater om eksport af stålrør i henhold til de i afsnit I anførte retningslinier og om fordeling af den samlede kvote på 7,6% af det amerikanske marked i henhold til afsnit II (nr. 17 i den månedlige oversigt over retsakter, som er vedtaget ved skriftlig procedure, december 1984), enten alene eller sammenholdt med artikel 5, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 60/85, udledes, at Forbundsrepublikken Tyskland var forpligtet eller berettiget til for årene 1985 og 1986 forlods at tildele en bestemt producent en særmængde på 20.000 tons af sin eksportkvote på 2,82%?«

8 For en nærmere redegørelse for de faktiske omstændigheder, retsforhandlingerne og de skriftlige indlæg, der er indgivet til Domstolen, henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

Første spørgsmål

9 Spørgsmålets to første led vedrører kriterierne for at anerkende en virksomhed som »ny rørproducent«, mens det tredje led tager sigte på en afklaring af, hvilke kriterier der skal anvendes for tildeling af udførselstilladelser, når der fremkommer en ny rørproducent på markedet.

10 Tvisten mellem parterne om begrebet »ny rørproducent« har navnlig drejet sig om, hvorvidt dette begreb også omfatter det tilfælde, hvor der sker en betydelig forøgelse af produktionskapaciteten i en virksomhed, som allerede fremstiller stålrør, ved at der opføres et nyt produktionsanlæg. Hoesch, Bundesamt og den italienske regering har foreslået, at dette spørgsmål besvares benægtende, og har begrundet det med, at hovedkriteriet for fordelingen i henhold til artikel 5 i forordning nr. 60/85 er, at virksomhedernes traditionelle eksportmønstre skal overholdes. Bag-

grunden for dette kriterium er et ønske om, at de enkelte virksomheder i Fællesskabet så vidt muligt bevarer deres markedsandele på det amerikanske marked i den periode, hvor eksporten til USA begrænses.

11 Indledningsvis bemærkes, at arrangementet mellem Fællesskabet og USA, som er gennemført ved forordning nr. 60/85, i princippet har til formål at nedsætte den samlede mængde stålrør med oprindelse i Fællesskabet, som udføres til USA, til et bestemt niveau. Dette niveau fastsættes i arrangementet til 7,6% af det anslåede forbrug i USA; på grundlag heraf beregner Kommissionen i medfør af artikel 2 i forordning nr. 60/85 Fællesskabets eksportloft, som i givet fald tilpasses til ændringerne i det anslåede forbrug i USA. Ifølge artikel 3 fordeler Kommissionen det kvantitative eksportloft mellem medlemsstaterne på grundlag af de procentandele, der er fastsat i bilag III til forordningen (for Tysklands vedkommende: 2,82% af forbruget i USA).

12 Inden for disse grænser fastsætter medlemsstaterne for hvert kvartal de mængder, for hvilke de forventer at udstede udførselstilladelser; de skal i den forbindelse sørge for, at der sikres en tilstrækkelig spredning af eksporten over hele året (artikel 5, stk. 1). Tilladelserne udstedes af myndighederne i medlemsstaterne efter visse kriterier (artikel 5, stk. 2), herunder at:

— virksomhedernes traditionelle eksportmønstre skal overholdes, idet der tages hensyn til de i forordningen fastlagte principper om begrænsning samt eventuelt til nye rørproducenters situation;

— de traditionelle eksportmønstre over for USA i løbet af året skal overholdes;

— eksportmulighederne i henhold til forordningen skal udnyttes og forvaltes bedst muligt.

13 Det fremgår af beskrivelsen af den ved forordning nr. 60/85 indførte ordning, at de virksomheder, der fremstiller stålrør, hverken efter forordningens formål eller dens ordlyd har krav på at beholde deres markedsandele inden for rammerne af

fællesskabsloftet. Overholdelsen af virksomhedernes traditionelle eksportmønstre er ganske vist et af de kriterier, myndighederne i medlemsstaterne skal tage hensyn til, men det er kun ét af flere forhold, som skal tages i betragtning.

14 Dernæst bemærkes, at spørgsmålet ikke blot vedrører en forøgelse af produktionskapaciteten, men opførelse af et nyt anlæg som følge af en gennemgribende omstrukturering af virksomheden, som blandt andet omfattede optagelse af en ny selskabsdeltager og en væsentlig forhøjelse af selskabskapitalen. Desuden fremgår det af hovedsagens akter, at opførelsen af det nye anlæg har givet anledning til fremstilling af et nyt produkt, som virksomheden ikke tidligere har fremstillet, nemlig rør med stor diameter.

15 Under disse omstændigheder vil en afvisning af at anerkende virksomheden som ny rørproducent — som Bergrohr og Kommissionen har anført — indebære, at der uberettiget sondres mellem to former for samarbejde mellem to eksisterende virksomheder, der økonomisk fører til samme resultat. Den ene består i, at virksomhederne med henblik på en ny rørproduktion opretter et datterselskab, som i hvert fald må betegnes som en »ny rørproducent«, mens den anden består i, at én af de to virksomheder med økonomisk støtte fra den anden undergår en omstrukturering, som omfatter opførelse af et nyt anlæg til den nye produktion. Der findes hverken at være holdepunkter for, at en sådan sondring er berettiget, i det europæisk-amerikanske arrangement, henholdsvis forordning nr. 60/85, eller i EØF-Traktatens bestemmelser og opbygning.

16 Herefter må det første spørgsmåls første led besvares med, at artikel 5 i forordning nr. 60/85 skal fortolkes således, at udtrykket »nye rørproducenter« omfatter virksomheder, som — selv om de tidligere har fremstillet stålrør og stadig har samme retlige organisationsform og samme navn — økonomisk har undergået en ændring, som har ført til opførelse af et nyt anlæg med stor kapacitet, navnlig når der i anlægget fremstilles et nyt produkt, som virksomheden ikke tidligere har fremstillet.

17 Med hensyn til spørgsmålets andet led er det tilstrækkeligt at konstatere, at artikel 5 i forordning nr. 60/85 omhandler den situation, at der fremkommer en ny »producent« på markedet for stålrør, hvad enten der er tale om en ny virksomhed, eller — på visse betingelser — om nye anlæg i en eksisterende virksomhed. Denne bestemmelse vedrører ikke den situation, en virksomhed befinder sig i, når den har fremstillet rør, inden forordning nr. 60/85 trådte i kraft, og først senere har besluttet at indlede en eksport til De Forenede Stater. Det må dog være klart, at enhver ny rørproducent må have en passende overgangsperiode til at iværksætte eksporten og afsætningen af sine produkter.

18 Spørgsmålets tredje led vedrører de fordelingskriterier, der skal anvendes, når en ny producent kan gøre krav på tilladelser til udførsel af stålrør til USA. Ved besvarelsen af dette spørgsmål må der tages hensyn til de kriterier, der er opstillet i artikel 5, stk. 2, da de er de eneste, der er fastsat i forordning nr. 60/85.

19 I den forbindelse bemærkes, at medlemsstaternes myndigheder ifølge Domstolens praksis (dom af 17. marts 1987, Mannesmann-Röhrenwerke, sag 333/85, Sml. s. 1381) skal fordele udførselstilladelserne mellem virksomhederne og herved skal overholde de i artikel 5, stk. 2, fastsatte objektive kriterier, hvis anvendelse indebærer en vis skønsmargen, og hvis vægt kan bestemmes ved at sammenholde kriterier af forskellig art.

20 En nærmere gennemgang af disse kriterier viser navnlig, at de nationale myndigheder, når der fremkommer en ny rørproducent, dels skal tage hensyn til dennes produktionskapacitet, udførselspotentiel og de opofrelser, denne producent har foretaget i forbindelse med begrænsningerne af afsætningsmulighederne for jern- og stålprodukter i forhold til andre virksomheder i samme situation, og dels skal give den nye producent reel mulighed for at trænge ind på det amerikanske marked for stålrør. Det påhviler de nationale myndigheder at finde en passende ligevægt mellem disse forskellige krav i hvert enkelt tilfælde.

21 Følgelig må det føjes til besvarelsen af det første spørgsmål, at en virksomhed, der anerkendes som »ny rørproducent«, jfr. artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 60/85, har krav på en passende andel af de udførselstilladelser, der er til rådighed, idet de i bestemmelsen opstillede kriterier i øvrigt skal overholdes. De myndigheder i medlemsstaterne, som skal vægte de forskellige kriterier, skal navnlig tage hensyn til den nye producents produktionskapacitet og udførselspotentiel og give denne en reel adgang til det amerikanske marked for stålrør.

Andet spørgsmål

22 Det andet spørgsmål, som vedrører den særlige mængde, de tyske myndigheder på forhånd havde tildelt Hoesch, rejser i virkeligheden to forskellige problemer, nemlig om myndighederne var forpligtet til at fradrage denne særlige mængde i den nationale eksportkvote, og om de var beføjet hertil.

23 Med henblik på undersøgelsen af disse to problemer må det indledningsvis fastslås, at Hoeschs leverancer til datterselskabet i Baytown spillede en væsentlig rolle under de forhandlinger, som førte til arrangementet mellem Fællesskabet og USA. Det fremgår af en brevveksling, der findes i sagens akter, at den amerikanske delegation oprindelig havde insisteret på, at eksporten fra Fællesskabet blev begrænset til 5,9% af det anslåede forbrug i USA, og at den til sidst erklærede sig parat til at forhøje dette loft til 7,6% med det udtrykkelige formål at sikre leverancerne fra Hoesch til dets amerikanske datterselskab. Ifølge de amerikanske forhandlere skal denne forhøjelse være blevet beregnet på basis af en leverance på 42 000 t rørhalvfabrikata fra Hoesch til datterselskabet i Baytown.

24 Det står endvidere fast, at Rådet ved fordelingen af kontingentet på 7,6% mellem medlemsstaterne efter fordelingsnøglen i bilag III til forordning nr. 60/85 gik ud fra, at en særlig mængde på 20 000 t skulle være forbeholdt Hoesch, for at dette selskab kunne levere til sit amerikanske datterselskab. Eksportloftet blev for Forbundsrepublikken Tysklands vedkommende fastsat til 2,82% for at tage hensyn til denne særlige mængde, efter at den tyske regering havde erklæret, at den af hensyn til en fælles løsning på de problemer, begrænsningen af eksporten af stålrør

rejste, var parat til at fradrage den særlige mængde, der var forbeholdt Hoesch, i den kvote, som tilkom de tyske virksomheder efter den af Rådet vedtagne fordelingsnøgle.

25 De skal endelig bemærkes, at forordning nr. 60/85 ikke nævner den særlige mængde, der er forbeholdt Hoesch, i forbindelse med fordelingen af fællesskabsloftet mellem medlemsstaterne. Det fremgår af Kommissionens oplysninger og af en række skrivelser, som denne og Hoesch har forelagt Domstolen, at den tyske regering gav udtryk for sin utilfredshed med, at den særlige mængde ikke var omtalt i det kommissionsforslag, som førte til forordning nr. 60/85. Rådet ændrede imidlertid ikke Kommissionens forslag på dette punkt og gav som begrundelse herfor, at der ved fastsættelsen af fordelingsnøglen allerede var taget hensyn til en mængde på 20 000 t, som var forbeholdt Hoesch og omfattet af den tyske kvote. Efter at arrangementet og forordning nr. 60/85 var trådt i kraft, klagede de amerikanske myndigheder gentagne gange over det manglende samarbejde fra Fællesskabets side med hensyn til garantien for leverancerne til Hoeschs datterselskab i Baytown.

26 Alle disse omstændigheder viser, at de amerikanske myndigheder accepterede et loft på 7,6%, idet de gik ud fra, at der blev forbeholdt Hoesch en særlig mængde, for at dette selskab kunne levere til sit amerikanske datterselskab, medens fællesskabsinstitutionerne ikke tildelte Hoesch en særlig mængde i forbindelse med fordelingen af kontingentet. De fastsatte derimod fordelingsnøglen mellem medlemsstaterne på en sådan måde, at der blev taget hensyn til den særlige mængde, idet de var af den opfattelse, at det tilkom de tyske myndigheder at drage konsekvenserne heraf ved udstedelsen af udførselstilladelserne.

27 Ved Rådets forordning nr. 3686/87 af 8. december 1987 om ændring af forordning nr. 60/85 om begrænsning af eksporten af stålrør til Amerikas Forenede Stater (EFT L 346, s. 26) tilføjedes et nyt kriterium for udstedelse af udførselstilladelser, idet de nationale myndigheder i henhold til forordningen også skal tage hensyn til »situationen for... virksomheder, der i De Forenede Stater har et datterselskab, hvortil de leverer rørhalvfabrikata til fremstilling af rør«. Denne ændring, som i generelle vendinger hentyder til Hoeschs særlige situation, er imidlertid sket efter fremkomsten af de faktiske omstændigheder, som ligger til grund for hovedsagen.

28 Kommissionen har gjort gældende, at forordning nr. 3686/87 ikke havde til formål at skabe en ny retstilstand, men at kodificere en praksis, som var blevet fulgt siden udstedelsen af forordning nr. 60/85. Bestemmelserne i forordning nr. 3686/87 skulle derfor bringe klarhed over indholdet af forordning nr. 60/85 i den tidligere affattelse.

29 Gennemgangen af disse forskellige forhold fører således for det første til, at det må konkluderes, at bestemmelserne i forordning nr. 60/85 i den daværende affattelse — som var de eneste bestemmelser, hvorved de kriterier, myndighederne i medlemsstaterne skulle anvende ved udstedelse af udførselstilladelser for stålrør, var blevet fastsat — ikke henviser til den særlige mængde, der er forbeholdt Hoesch. For så vidt som fordelingen af disse tilladelser også angik andre virksomheder, hvis særlige situation ikke havde været genstand for forhandlinger mellem Fællesskabet og USA, kan disse bestemmelser ikke fortolkes således, at de medfører en forpligtelse for de tyske myndigheder til at tildele Hoesch en bestemt mængde.

30 For det andet må det europæisk-amerikanske arrangements karakter tages i betragtning. Arrangementet, som er indgået på grundlag af EØF-Traktatens artikel 113, er en aftale i den betydning, der er forudsat i Traktatens artikel 228. En sådan aftale er karakteriseret ved, at dens bestemmelser i henhold til Traktaten er bindende for såvel Fællesskabets institutioner som medlemsstaterne, og at bestemmelserne i forhold til den anden kontraherende part skal gennemføres i god tro i medfør af de gældende folkeretlige regler. Heraf følger, at det påhvilede de tyske myndigheder inden for rammerne af de kriterier, der er fastsat i artikel 5 i forordning nr. 60/85, at tage hensyn til Hoeschs særlige situation, således som den havde været genstand for de forhandlinger, der førte til indgåelsen af den pågældende aftale.

31 I den forbindelse må det fremhæves, at der i de omhandlede kriterier udtrykkeligt henvistes til, at »eksportmulighederne i henhold til denne forordning skal udnyttes og forvaltes bedst muligt«. Den bedst mulige udnyttelse og forvaltning kan navnlig opnås, når der er tale om fællesskabsvirksomheder, der har økonomiske forbindelser med deres datterselskaber i USA, og især når de leverer rørhalvfabrikata til deres datterselskaber, således som det er tilfældet med hensyn til Hoesch i Forbundsrepublikken Tyskland og i Texas. Rådet synes at dele denne opfattelse, idet det i en af betragtningerne til forordning nr. 3686/87 har anført, at der ved fordelingen af fællesskabskvoten mellem medlemsstaterne som anført i bilag III til forordning nr. 60/85 er »taget hensyn til den særlige situation for sådanne virksomheder, der har et datterselskab i USA«.

32 Heraf følger, at de tyske myndigheder i henhold til forordning nr. 60/85 var beføjet til at forbeholde Hoesch en særlig mængde ved udstedelsen af udførselstilladelser, og at de desuden var tilskyndet hertil i kraft af de forpligtelser, Fællesskabet havde påtaget sig i forhold til Amerikas Forenede Stater.

33 Det andet spørgsmål må derfor besvares således, at de tyske myndigheder i medfør af forordning nr. 60/85 var beføjet, men ikke forpligtet til at tildele Hoesch en særlig mængde stålrør af den nationale eksportkvote på 2,82% af det anslåede forbrug i USA.

Sagens omkostninger

34 De udgifter, der er afholdt af den italienske regering og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, som verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, Bundesverwaltungsgericht har forelagt ved kendelse, afsagt efter mundtlig forhandling den 17. marts 1988, for ret:

1) Artikel 5 i Rådets forordning nr. 60/85 af 9. januar 1985 om begrænsning af eksporten af stålrør til Amerikas Forenede Stater skal fortolkes således, at udtrykket »nye rørproducenter« omfatter virksomheder, som — selv om de tidligere har fremstillet stålrør og stadig har samme retlige organisationsform og samme navn — økonomisk har undergået en ændring, som har ført til opførelse af et nyt anlæg med stor kapacitet, navnlig når der i anlægget fremstilles et nyt produkt, som virksomheden ikke tidligere har fremstillet.

2) **En virksomhed, der anerkendes som »ny rørproducent«, jfr. artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 60/85, har krav på en passende andel af de udførselstilladelser, der er til rådighed, idet de i bestemmelsen opstillede kriterier i øvrigt skal overholdes. De myndigheder i medlemsstaterne, som skal vægte de forskellige kriterier, skal navnlig tage hensyn til den nye producents produktionskapacitet og udførselspotentiel og give denne en reel adgang til det amerikanske marked for stålrør.**

3) **De tyske myndigheder var i medfør af forordning nr. 60/85 beføjet, men ikke forpligtet til at tildele Hoesch en særlig mængde stålrør af den nationale eksportkvote på 2,82% af det anslåede forbrug i USA.**

Kakouris Schockweiler

Koopmans Mancini Diez de Velasco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. oktober 1989.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

C. N. Kakouris
Formand for Sjette Afdeling